ΒΕΒΗΛΩΣΙΣ ΤΑΦΟΥ ΚΑΙ ΚΛΟΠΗ ΤΗΣ ΣΟΡΟΥ

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ γεγονός, κατά κοινήν ὁμολογίαν, ἡ βεβήλωσις τοῦ τάφου καί προπάντων ἡ κλοπή τῆς σοροῦ τοῦ Τάσου Παπαδοπούλου, τ. Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας. Ἡ κλοπή τῆς σοροῦ, ἡ μετακίνησις τῆς ταφόπετρας βάρους 250 κιλῶν καί ἡ ἐξαφάνισις κάθε ἴχνους βανδαλισμοῦ, ἀποδεικνύει τό προσχεδιασμένον τῆς πράξεως. Ὅλοι, πολιτικοί καί ἐκκλησιαστικοί παράγοντες, κατεδίκασαν τό ἀπεχθές καί ἱερόσυλον τῆς πράξεως. Ὁ πρωθυπουργός κ. Γεώργιος Παπανδρέου ἐκ Βρυξελλῶν ἐξέφρασε τόν ἀποτροπιασμόν του, δηλώνων ὅτι *«εἶναι μία ἀπαράδεκτη, ἱερόσυλη καί ἀντίθετη μέ κάθε ἑλληνική παράδοση, πράξη»*. Ὁ πρόεδρος τῆς Ν.Δ. κ. Ἀντώνης Σαμαρᾶς ἐδήλωσεν ὅτι: *«Ὁ Τάσος Παπαδόπουλος μένει ἀνεξίτηλα χαραγμένος στή μνήμη μας. Καί οἱ ἀγῶνες του στή συνείδηση μας. Αὐτά δέν μποροῦν νά τά σβήσουν οἱ ἱερόσυλοι»*. Ὁ πρόεδρος τοῦ ΛΑΟΣ, Γιῶργος Καρατζαφέρης ἀναχωρῶν διά τήν Κύπρον, προκειμένου νά παραστῆ εἰς τό μνημόσυνον τοῦ Τάσου Παπαδόπουλου, ἐξέφρασε τήν πεποίθησιν ὅτι, *«φανατικοί ἐξτρεμιστές ἦταν ἐκεῖνοι, πού σύλησαν τόν τάφο»*, ὑπογραμμίζων ὅτι *«καί νεκρός φοβίζει ὁ ἀντιστασιακός τοῦ "ΟΧΙ" στό σχέδιο ΑΝΑΝ»*.

Αἱ ἔρευναι τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν εὑρίσκονται εἰς τό σκοτάδι, ἀλλ' ὁποιοιδήποτε καί ἄν εἶναι οἱ ἱερόσυλοι, ὁ Τάσος Παπαδόπουλος θά εὑρίσκεται εἰς τάς καρδίας τῶν Πανελλήνων καί εἰς τάς σελίδας τῆς ἱστορίας.

Ἑλλὰς – Ἑλλὰς «τί με διώκεις»;

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΝ καί ἐπίκαιρον ἄρθρον δημοσιεύεται στήν «Ἐνοριακή Εὐλογία» ἀρ. φ. 90 μέ ὑπέρτιτλον: *«Ὁ Χριστός πρός τό "Ἔθνος μας»* καί τίτλον: *«Ἑλλάς – Ἑλλάς, τί με διώκεις; Σκληρόν σοι πρός κέντρα λακτίζειν»*. Εἶναι τόσο δυναμικό καί ζωντανό, ὥστε ἀξίζει νά μεταφέρουμε μερικούς στοχασμούς του, γραμμένους μάλιστα, ἀπό τόν ἀγωνιστή π. Βασίλειο Βολουδάκη:

«Μεθοδεύουμε μέ ἐπιστημοσύνη καί ὑποκριτική μαεστρία τήν ἀπέλαση τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν πατρίδα μας. Φροντίζουμε, ὅμως, νά γίνῃ ἡ ἀπέλαση αὐτή νόμιμα, χωρίς τάχα δική μας εὐθύνη, σύμφωνα μέ τίς προδιαγραφές, πού ὑπαγορεύει τό "Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης", ἕνα συμβούλιο χωρίς νομοθετική καί ἐκτελεστική ἁρμοδιότητα, δηλαδή χωρίς ἀξία καί ἐξουσία, ὅπως ἡ ντόπια "Ἀνεξάρτητη Ἀρχή", πού ἐφευρέθηκε ἀπό τούς πολιτικούς μας γιά νά πολεμοῦν τήν Ἐκκλησία καί τό ἦθος τοῦ λαοῦ μας. Τό Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση. Καί ὅμως! Οἱ Ἕλληνες πολιτικοί, οἱ κοπτόμενοι γιά τήν χριστιανοσύνη τους, ἔσπευσαν νά γεμίσουν μέ ψέματα τόν Ἑλληνικό λαό, πώς τάχα εἶναι ἀπαίτηση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως νά κατεβοῦν πάραυτα τά χριστιανικά σύμβολα ἀπό ὅλα τά δημόσια κτίρια καί τίς Δημόσιες Ὑπηρεσίες —συμπεριλαμβανομένων καί τῶν σχολείων— γιατί... προσβάλλονται μέ τά ἱερά καί τά ὅσιά μας(!) οἱ φιλοξενούμενοι στήν πατρίδα μας ἀλλοδαποί!... Ὁ Χριστός εἶναι "δύσχρηστος καί βλεπόμενος". Μᾶς ταράζει καί μόνο ἡ εἰκόνα Του. Δέν ἀντέχουμε τή μορφή Του γιατί γινόμαστε κάθε μέρα, πού περνάει, περισσότερο ἀγνώριστοι. Μεθοδεύομε λοιπόν τή δική μας σύγχρονη εἰκονομαχία.

Ἀλήθεια, μήπως χάσαμε τό νοῦ καί τήν καρδιά μας; Ἀλλοιῶς, πῶς ἐξηγεῖται τό ὅτι μένουμε ἀπαθεῖς μπροστά σ' αὐτόν τόν "πολιτισμένα" ἀπηνῆ διωγμό τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν σύγχρονη Ἑλλάδα; Ξεχάσαμε τόν ἀγωνιστικό παιᾶνα τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, "τῇ ἐλευθερίᾳ ᾗ Χριστός ὑμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε καί μή πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε"; Ξεχάσαμε πώς θά δώσουμε λόγο στόν Θεό»;

Πράγματι, φωνή καθάρια. Φωνή ἀγωνιστική. Φωνή ἀφυπνιστική καί συγκλονιστική. Δίνομε μέ θάρρος τήν ὁμολογία καί τή μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ, σέ τοῦτον τόν ἄκοσμον κόσμον; Ἤ μήπως ὑποστέλλομε τήν σημαίαν τοῦ Χριστοῦ; Τό ἡρωϊκό πνεῦμα τῶν ἀρχαίων μαρτύρων θά πρέπει νά ξαναζωντανέψῃ εἰς τούς καιρούς μας.

«Παγκόσμια δυσφήμιση»

ΕΝΑΣ ζοφερός καθρέπτης τῆς χώρας μας καί ἰδίως τῶν Ἀθηνῶν, εἶναι ἡ κάτωθι ἐπιστολή τοῦ κ. Βασιλείου Δ. Ἀναστασίου εἰς τήν «Ἑστίαν» τῆς 16/12/09. Μεταφέρομεν ὀλίγα ἀπό τά γραφέντα: *«Παρακολουθοῦσα τήν Κυριακή τῆς 6ης Δεκεμβρίου τό CNN καί τρόμαξα ἀπό τήν παγκόσμια δυσφήμιση, πού ὑφίστατο ἡ πατρίδα μας ἀπό τά προβαλλόμενα ἔκτροπα, πού συνέβαιναν στήν Ἀθήνα. Στούς Ἑλληνικούς Σταθμούς εἶδα τά ἑξῆς: 1. Ἀνενόχλητους ἀντιεξουσιαστές νά σπᾶνε τήν πόρτα τοῦ Πανεπιστημίου. 2. Ἄκουσα ὅτι ἔσπασαν τό κεφάλι τοῦ Πρύτανη, χωρίς νά ἐπέμβει ἡ Ἀστυνομία. 3. Εἶδα νά κατεβάζουν κάποιοι, ἀνενόχλητοι πάλι, τήν σημαία μας, πού ἐμεῖς δέν προστατεύουμε, καί νά ἀνεβάζουν τήν μαυροκόκκινη τῶν ἀναρχικῶν. 4. Εἶδα νά κλωτσᾶνε μέ βαρβαρότητα πρωτοφανοῦς ἀγριότητας, πεσμένο ἀστυνομικό μοτοσυκλεττιστή. 5. Εἶδα καί ἀνατρίχιασα νά καῖνε τό σύμβολο τῆς πατρίδας μας, δηλαδή, ἐμᾶς τούς ἴδιους, καί ἐπειδή δέν ἔπιανε φωτιά, ἀνενόχλητοι οἱ προδότες ἀπάτριδες, νά προσπαθοῦν ἀνενόχλητοι πάλι, νά τήν κάνουν νά λαμπαδιάσει. (Οἱ Ἀμερικανοί στρατιῶτες ἔχουν ἐντολή νά πυροβολοῦν, ὅποιον προσβάλλει τό ἐθνικό σύμβολό τους)»...*

Θά συνέλθωμεν ποτέ;

Ὁ Ὀρθόδοξος παλμὸς εἰς τὴν Ἀφρικὴν

ΑΛΗΘΩΣ, ἡ Ὀρθοδοξία θαυματουργεῖ εἰς ὅλην τήν Ἀφρικήν. Ἡ καρδία της πάλλει ὀρθοδόξως. Μετά τήν ἵδρυσιν καί τά ἐγκαίνια τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Κινσάσα τοῦ Κονγκό, *«ἀφοῦ λειτούργησε τό δεύτερο ἀκαδημαϊκό ἔτος τῆς Σχολῆς, κατά τήν ἀνταπόκρισι τοῦ ἱερομονάχου Θεολόγου, φέτος γιόρτασε τήν λῆξι μαζί μέ τά ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ της. Στό κέντρο τοῦ συγκροτήματος ὀρθώνεται πέτρινος ὁ Ναός τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνείτου. Ὁ τρίκογχος ἤ ἀθωνίτικος τύπος ξεκινᾶ ἀπό τόν ἴδιο τόν Ἅγιο Ἀθανάσιο, πού τόν πρωτοέφερε στήν Λαύρα του, στό Ἅγιον Ὄρος. Ὁ ἴδιος ὑπῆρξε Πανεπιστημιακός Διδάσκαλος, ἀσκητής, ὀργανωτής τοῦ κοινοβιακοῦ Ἀθωνικοῦ μοναχισμοῦ. Τώρα ἦλθε, ἐγκατεστάθη, εὐλογεῖ καί μᾶς στηρίζει στήν καρδιά τῆς Ἀφρικῆς, στήν ἕδρα τῆς Μητροπόλεως Κεντρώας Ἀφρικῆς. Τά ἐγκαίνια τοῦ περικαλλοῦς Ναοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἔγιναν στίς 5 Ἰουλίου 2009 ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου, ἀπό τόν Μητροπολίτη καί κτήτορα τοῦ Ναοῦ τῆς Σχολῆς, τόν Σεβασμιώτατο κ. Ἰγνάτιο, παρουσία τοῦ Ἐπισκόπου Κολουέζι κ. Μελετίου. Ἡ χορωδία τῶν φοιτητῶν ἔψαλε ὡραῖα Βυζαντινά μέλη καί πλῆθος ἔγχρωμων ὀρθοδόξων πλημμύρισαν τόν Ναό. Ἡ λιτάνευσις τῶν λειψάνων, οἱ κωδωνοκρουσίες, τά ἄμφια, οἱ ὑμνωδίες, τό ἀρχιερατικό συλλείτουργο, ὅλα ἀπετέλεσαν ἕνα κήρυγμα Ὀρθοδοξίας γιά τούς φοιτητές καί τούς πιστούς μας»* («Φῶς Ἐθνῶν», τεῦχος 123).

Ἐμεῖς, ἄς προσευχώμεθα θερμῶς διά τήν Ὀρθοδοξίαν τῆς Ἀφρικῆς.

Ὁ πρῶτος ἱερεὺς εἰς τὰς νήσους Φίτζι

ΣΥΝΕΧΩΣ καταφθάνουν εὐχάριστες εἰδήσεις διά τήν ἐξάπλωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀπό τά κλιμάκια τῆς ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς. Μετά τήν ἀναφερθεῖσαν εἴδησιν τῶν ἐγκαινίων τοῦ ὡραιοτάτου Ναοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Κινσάσα τοῦ Κονγκό, τώρα τό ἐξαίρετον περιοδικόν τῆς Θεσσαλονίκης «Ἐξωτερική Ἱεραποστολή», μᾶς πληροφορεῖ διά τήν χειροτονίαν τοῦ πρώτου ὀρθοδόξου ἱερέως, ἀπό τά νησιά Φίτζι τοῦ Εἰρηνικοῦ. *«Τήν χειροτονίαν ἐτέλεσε στόν Ἱ. Ναόν Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ στήν Θεσσαλονίκην, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης καί ἱεραπόστολος Νέας Ζηλανδίας καί Νήσων Φίτζι, κ. Ἀμφιλόχιος. Μετ' αὐτοῦ ἱερούργησαν πολλοί ἱερεῖς Συμπροσηυχήθη μετ' αὐτῶν καί ὁ ἐπίσκοπος Ροδοστόλου καί Ἁγίου Ὄρους κ. Χρυσόστομος, καί συμμετεῖχαν πολλοί πιστοί»*.

Ὁ π. Βαρθολομαῖος, ὁ νεοχειροτονηθείς, ἦτο πολύ συγκινημένος καί χαρούμενος. Ὅλοι καί ὅλα γύρω του τόν ἐνέπνεαν. Μετά τήν προσφώνησι τοῦ Σεβασμιωτάτου, προσεφώνησε τόν Σεβασμιώτατον κ. Ἀμφιλόχιον καί τόν π. Βαρθολομαῖον, ὁ Πρόεδρος τῆς «Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς» κ. Βάϊος Πράντζος, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τήν ψυχήν τῆς ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς, εἰς Θεσσαλονίκην... Δόξα τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ ἡμῶν.

ΠΡΟΦΗΤΑΙ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ἀντιαιρετικόν περιοδικόν «Διάλογος» ,ἀρ. 57, ἐδημοσιεύθη τό β' καί τελευταῖον ἐκ δύο ἄρθρων τοῦ κ. Κωνσταντίνου Παπαχριστοδούλου, προέδρου τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ. διά τούς *«Προφῆτες καί ψευδοπροφῆτες»*. Ἀφοῦ ἀνέπτυξε τό θέμα τῆς προφητείας καί τῶν προφητῶν ἐξ ἐπόψεως θεολογικῆς, ἁγιογραφικῆς καί ἱστορικῆς, καταλήγει εἰς τάς κατωτέρω σκέψεις: *«Ζοῦμε σέ καιρούς ὅπου οἱ ψευδοπροφῆτες μέ κάθε μορφή καί μέ κάθε μέσον προσπαθοῦν νά ὁδηγήσουν τόν ἄνθρωπο στήν ἀπώλεια. Τό μοναδικό μέσον ἀντίστασης εἶναι ἡ πίστη στήν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ὀρθοδοξία, διδάσκει ξεκάθαρα πώς κανείς ἄλλος δέν μπορεῖ νά προγνωρίζει τό μέλλον ἐκτός ἀπό τόν Θεό. Μόνο οἱ θεωμένοι καί φωτισμένοι ἅγιοι μποροῦν μετά ἀπό θεία παραχώρηση νά γίνουν στόματα τοῦ Θεοῦ καί νά μιλήσουν γιά τά μέλλοντα. Ὁ χριστιανός ὀφείλει νά εἶναι ἕτοιμος γιά τή Δευτέρα Παρουσία τήν κάθε στιγμή. Ἄς ἀφήσουμε τό μέλλον καί τά ἔσχατα στά χέρια τοῦ Θεοῦ καί ἄς μή σκοτίζουμε τό νοῦ μας πελαγοδρομώντας μέσα σέ ἐπικίνδυνες ἀτραπούς»*.

Ὁ ἐπίσκοπος Κάλλιστος Γουέαρ λέγει: *«Γιά τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας οἱ ""Ἔσχατοι Χρόνοι" ἔχουν ἤδη τεθεῖ σέ ἐνέργεια, καθότι ἐδῶ καί τώρα οἱ χριστιανοί ἀπολαμβάνουν τούς πρώτους καρπούς τῆς βασιλείας Του»*.

Σταυροφορία Βατικανοῦ —Ἡ Ἑλλάς ἀναμένει

ΔΙΑ τί ἄλλο; Διά τό θέμα τῆς ἀποφάσεως τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου περί καταβιβάσεως τοῦ Σταυροῦ καί τῶν εἰκόνων. Ἡ Μαρία Ἀντωνιάδου εἰς τό «Βῆμα» τῆς Κυριακῆς 13.12.2009, γράφει εἰς τό ρεπορτάζ:

«Ἐπί ποδός πολέμου βρίσκεται ἡ Ἁγία Ἕδρα, ἡ ὁποία προετοιμάζει τίς πολυπληθεῖς "στρατιές" της γιά νά ἀποτρέψει τήν ἀποκαθήλωση τῶν χριστιανικῶν συμβόλων στήν Εὐρώπη (τούς Ἐσταυρωμένους καί τίς ἱερές εἰκόνες) ἀπό τίς τάξεις τῶν σχολείων. Τό Βατικανό θά πολεμήσει μέ ὅλες του τίς δυνάμεις στήν Ὁλομέλεια τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων γιά νά ἀνατρέψει τήν ἀπόφαση τοῦ τμήματος, μέ τήν ὁποία ἀπαγορεύεται ἡ τοποθέτηση τοῦ Ἐσταυρωμένου στίς σχολικές αἴθουσες». Ἐν συνεχεία ἀναφέρεται εἰς τήν Ἱσπανίαν, ὅπου πρόκειται νά πραγματοποιηθῆ συνάντησις τοῦ Πάπα εἰς ἐκδηλώσεις τῆς νεολαίας.

Διά τήν Ἑλλάδα σημειώνει ὅτι: *«Ὅλοι ἀναμένουν τίς ἀποφάσεις τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου καί οἱ κληρικοί δηλώνουν ὅτι πρόκειται γιά μιά παράδοση αἰώνων, ἡ ὁποία δέν μπορεῖ νά ἀνατραπεῖ στό ὄνομα τῶν λεγομένων ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, στή Βυζαντινή αὐτοκρατορία, τίς βασιλικές αὐλές τῆς Εὐρώπης καί στήν Ἑλλάδα ἀπό τήν ἐποχή τῆς Ἐπανάστασης ...τά θρησκευτικά σύμβολα βρίσκονται παντοῦ»*.

Ἀναμένομεν τάς ἐξελίξεις. Ὁ διωγμός κατά τοῦ Ἰησοῦ συνεχίζεται. Ὁ Διάβολος πάντα θά εὑρίσκη τρόπους νά πολεμᾶ, ἀλλ' εἰς μάτην!

Τὸ διέταξεν ὁ ραββῖνος

ΜΕΤΕΔΟΘΗ διά τοῦ Διαδικτύου ἡ ἑξῆς εἴδησις: *«Δεκατέσσερα χριστουγεννιάτικα "δέντρα", πού εἶχαν στηθεῖ στό ἀεροδρόμιο τοῦ Σιάτλ τῶν ΗΠΑ ἀποσύρθηκαν ὕστερα ἀπό διαμαρτυρίες ἑνός ραββίνου, ὁ ὁποῖος ἐπέμεινε νά περιληφθοῦν στήν διακόσμησι στολίδια γιά τήν ἑβραϊκή γιορτή "Χανουκά" (σ. «Ο.Τ.»: ἡ ὁποία ἔχει σχέσι μέ τούς ἀγῶνας τῶν Μακκαβαίων κατά τῶν Ρωμαίων). Τά "δέντρα" τά ἐπέστρεψαν στή θέση τους, ὅταν ὁ ραββῖνος διαβεβαίωσε ὅτι δέν θά κάμη μήνυση»*.

Σύντομος μέν εἴδησις, ἡ ὁποία ὅμως, λέγει πολλά. Τάς περισσοτέρας φοράς τά νήματα κατά τοῦ Χριστιανισμοῦ κινοῦνται ὑπό δύο σκοτεινῶν «δυνάμεων»: τοῦ Σιωνισμοῦ καί τοῦ Μασωνισμοῦ ἤ Τεκτονισμοῦ. Ἡ ἱστορία ἀναγράφει πολλάς τοιαύτας περιπτώσεις: Τό μαρτύριον τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τό Ἱερὸ Λείψανον τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Ε', τό ὁποῖον ἔρριψαν εἰς τήν θάλασσαν, τήν μαρτυρικήν θανάτωσιν τοῦ ἁγίου Φιλουμένου εἰς τό πηγάδι τοῦ Ἰακώβ —τό ὁποῖον καί διεκδικοῦν— μέχρι τῆς τελευταίας προσπαθείας των, ὅπως παύσῃ τό ἐν Ἑλλάδι παραδοσιακόν «κάψιμο τοῦ Ἰούδα» τήν Μ. Πέμπτη... καί ἄλλα πολλά.

Ἰδού διατί ἀπό πολλῶν ἐτῶν ἡ ἑβραϊκή αἵρεσις τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ» ἐπανελάμβανε καί ἔγραφεν εἰς τά βιβλία καί τά περιοδικά της, ὅτι οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ θά «ξηράνουν τό δένδρο τοῦ Χριστιανισμοῦ»! Ἄς τά ἔχωμεν λοιπόν ὑπ' ὄψιν ὅλα αὐτά.

Τὸ ραδιόφωνον τῆς Ἐκκλησίας

Σύμφωνα μὲ δημοσίευμα τῆς Ἐφημερίδος «Τὸ Παρόν» (20.12.09), ὁ Διευθυντὴς τοῦ σταθμοῦ, ἐνώπιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου καὶ λοιπῶν Μητροπολιτῶν, εἶχε ἀναφέρει κατὰ τὴν διάρκεια παρουσίασης τοῦ νέου προγράμματος πώς: «...πρὶν ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ προγράμματος μᾶς ἄκουγαν ἐπὶ συνόλου τοῦ πληθυσμοῦ περίπου 35.000 γιὰ νὰ φθάσουμε τὴν περασμένη ἑβδομάδα στοὺς 70.000 ἀκροατές».

Ὡστόσο, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία ἔρευνα ἀκροαματικότητας ραδιοφώνου Νομοῦ Ἀττικῆς ΑΕ-MAP–BARI τῆς ἑταιρείας FOCUS, πράγματι πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τοῦ νέου προγράμματος ἡ ἀκροαματικότητα τοῦ σταθμοῦ ἦταν 1,4% καὶ 36.000 ἀκροατὲς (ἔρευνα 14/9 – 11/10/2009) καὶ σήμερα ἔχει πέσει στὸ 1,3% καὶ 32.000 ἀκροατὲς (ἔρευνα 9/11 – 6/12/2009).

α.κ.

Η ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΗΝ 1η ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τήν περιτομή τοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία καταδέχτηκε νά λάβει φιλανθρώπως, σύμφωνα μέ τήν προσταγή τοῦ Παλαιοῦ Νόμου, «ἵνα ἀντί τῆς χειροποιήτου καί σαρκικῆς περιτομῆς ἀντεισάξῃ εἰς ἡμᾶς τήν ἀχειροποίητον καί πνευματικήν περιτομήν, τό ἅγιον Βάπτισμα».

Ὁ Συναξαριστής ἀναφέρει ὅτι ὁ Χριστός ἔλαβε τήν περιτομή γιά δύο λόγους: «Πρῶτον μέν, διότι ἠθέλησε νά ἐμφράξῃ τά στόματα τῶν αἱρετικῶν, οἵτινες ἐτόλμησαν νά εἴπωσιν, ὅτι δέν ἔλαβεν ὁ Κύριος σάρκα ἀληθινήν, ἀλλά κατά φαντασίαν, διότι πῶς ἤθελε περιτμηθῆ, ἐάν δέν ἐλάμβανε σάρκα ἀληθινήν; Καί δεύτερον, ἵνα ἐπιστομίσῃ τούς Ἰουδαίους, οἵτινες κατηγόρουν τόν Κύριον, ὅτι παραβαίνει τόν Νόμον, ψευδῶς συκοφαντοῦντες αὐτόν, διότι ὁ Κύριος ἐφύλαττε τόν Νόμον ἕως καί εἰς αὐτήν τήν περιτομήν».

Τὸ ἀπολυτίκιο τῆς ἑορτῆς ἀναφέρει:

*«**Μορφήν ἀναλλοιώτως ἀνθρωπίνην προσέλαβες, Θεός ὤν κατ' οὐσίαν πολυεύσπλαγχνε Κύριε· καί νόμον ἐκπληρῶν περιτομήν, θελήσει καταδέχῃ σαρκικήν, ἵνα παύσῃς τά σκιώδη, καί περιέλῃς τό κάλυμμα τῶν παθῶν ἡμῶν. Δόξα τῇ ἀγαθότητι τῇ σῇ. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου. Δόξα τῇ ἀνεκφράστῳ, Λόγε, συγκαταβάσει σου**»*.

Πρωτ. Δ.Δ.Τ.

Ο ΟΥΡΑΝΟΦΑΝΤΩΡ ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τὶς δυνάμεις νὰ σαρκώσει τὴν Ὀρθοδοξία μέσα στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας[1].

Θὰ προσπαθήσουμε στὴ σύντομη αὐτὴ ἐπιφυλλίδα, νὰ σκιαγραφήσουμε σὲ λίγες γραμμὲς τὶς **σοφὲς σκέψεις τοῦ Ἁγίου στὴν Ἑξαήμερο, γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου**, τὴν στιγμὴ ποὺ καλοῦνται οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς νὰ ἀναλάβουν, ἄμεσα, δράσεις γιὰ τὴν ἀλλοτρίωσή του. Αὐτοὶ ποὺ μὲ τὶς πολιτικὲς καὶ τὴν πλεονεξία τους κατέστρεψαν ἢ ἐπέτρεπαν νὰ καταστραφεῖ ἡ ὀμορφιὰ τῆς δημιουργίας, ἐκλήθησαν στὴν Κοπεγχάγη νὰ λάβουν μέτρα γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ κόσμος! Εἰρωνία τῶν καιρῶν.

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὰ σχόλια τοῦ Μ. Βασιλείου, στὴ Γένεση ὁ κόσμος δημιουργήθηκε *«λίαν καλός»*, ὡραῖος, μὲ τάξη ἀπὸ τὸν Θεὸ Δημιουργό, ποὺ εἶναι ὁ *«μέγας Δημιουργὸς καὶ Τεχνίτης»* (Ἑξαήμερος, Βιβλ. Ἑλλήνων Πατέρων, ἔκδ. Ἀπ. Διακονίας, τόμ. 51, 215) *ὥστε ἐκ τοῦ κάλλους τῶν ὁρωμένων τὸν Ὑπέρκαλλον ἐννοώμεθα»* (τόμ. 51, 194). Ὁ κόσμος ποὺ δεξιώνεται τὸν ἄνθρωπο εἶναι ἕνα κόσμημα τέτοιο, ὥστε *«ὅπου πὲρ ἂν εὑρεθεῖς καὶ ὁποιωδήποτε γένει τῶν φυομένων παραστεῖς ἐνεργεῖ, λαμβάνεις τοῦ ποιήσαντος τὴν ὑπόμνησιν»* (Ἑξαήμ. 51, 224). Τὰ ὄντα ὡς φανερώσεις μιᾶς μοναδικότητας καὶ κοσμιότητας εἶναι *«παρουσίες κάλλους»*. Βεβαίως τὸ *«κάλλος προερχόμενο ἀπὸ τὸν Θεὸ δὲν ὁρίζεται, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἀγαθόν. Κάθε δημιουργημένο ἔργο, εἶναι καλὸ καὶ ὡραῖο, ἐὰν καὶ ἐφόσον ἐξυπηρετεῖ τὴν πραγματοποίηση τοῦ τέλους, τοῦ σκοποῦ, ποὺ ὁ Θεὸς ἔχει θέσει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ γι' αὐτό*[2].

Γιὰ τὸν Μ. Βασίλειο τὸ φῶς εἶναι ἡ πρώτη αἰτία γιὰ τὴν ἐμφάνιση τοῦ κάλλους, ἄμεση συνέπεια τῆς δημιουργίας τοῦ φωτὸς στὴν Ἑξαήμερο ὑπῆρξε ἡ διάλυση τοῦ σκότους, καθὼς καὶ ἡ λάμπρυνση, ἡ χαρίτωση, ἡ φανέρωση τῆς ὡραιότητας καὶ τοῦ κάλλους τῆς κτίσης[3]. *«Πρώτη φωνὴ Θεοῦ, φωτὸς φύσιν ἐδημιούργησε, **τὸ σκότος ἠφάνισε**, τὴν κατήφειαν διέλυσε, τὸν κόσμο ἐφαίδρυνε, πᾶσαν ἀθρόως χαρίεσσαν ὄψιν καὶ ἡδεῖαν ἐπήγαγεν»* (Β.Ε. Πατέρων, 51, 201). Τὸ φῶς δηλαδὴ καθίσταται ἐδῶ ὁδὸς προγνώσεως τοῦ θείου κάλλους ὡς προοίμιο τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Θεοῦ, ἐμφανίζεται ὡς ἐνέργεια τῆς νοητῆς πραγματικότητας καὶ ἔτσι καθίσταται ὁδὸς θεογνωσίας.

Στὴν προπτωτικὴ παρθενική του ὡραιότητα, τὴν ἀνέγγιχτη ἀπὸ τὴν ὕπαρξη τοῦ κακοῦ θελήματος, ὁ φυσικὸς κόσμος ὑπῆρχε ἀπροστάτευτος, ἀλλὰ ἀπολύτως ἀσφαλὴς μέσα στὸ πλαίσιο τῆς θείας εὐταξίας.

Ἡ ὁρατή, θεόδοτη εὐταξία τοῦ κόσμου συνιστᾶ πρόδηλη ἐμφάνιση τῆς θείας δύναμης καὶ τῆς ἔντεχνης σοφίας, *«**παρήχθημεν εἰς τὸ εἶναι, μὴ ὄντες. Κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος ἐγεννήθημεν**... καὶ τὰ κάλλη τῆς κτίσεως ἐντέχνως καταμανδάνοντες, δι' αὐτῶν... **τὴν μεγάλην τοῦ Θεοῦ παρὰ πάντα πρόνοιαν καὶ σοφίαν ἀναγινώσκωμεν**»* (Β.Ε. Πατέρων, 2. 54, 40).

Ἡ ἑξαήμερος, ὅπως σοφὰ τὴν ἑρμηνεύει ὁ καππαδόκης πατήρ, συνιστᾶ τὸν πρῶτο ἀναβαθμὸ τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ τελευταῖος ὡς κορωνίδα τοποθετεῖται στὸν ἤδη ἑτοιμασμένο γι' αὐτὸν κόσμο, Παράδεισο, ποὺ εἶναι κόσμος ὡραιότητος, ὑπέρτατου κάλλους καὶ ἀγαθότητος. Δυστυχῶς ὁ κόσμος βρέθηκε σὲ κατάσταση ἔκπτωσης — εἶναι καὶ ὁ κόσμος τῆς ἐποχῆς τοῦ Μ. Βασιλείου— ἀπὸ τὴν γνήσια ὕπαρξη. Ἐξαιτίας τῆς πτώσης καὶ παρακοῆς ἔχει παρεμβληθεῖ σ' αὐτὸν ὁ παράγοντας τοῦ κακοῦ, ποὺ ἀλλοίωσε τὴ μορφή του. Ἀρχίζει, λοιπόν, εὔλογα ἡ νόστος ὡς κυρίαρχη δύναμη τόσο τῆς σκέψης ὅσο καὶ τῆς δράσης, ὁλόκληρης τῆς ὕπαρξης ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ θέλει νὰ ἐπιστρέψει στὴν ἀρχέγονη ὡραιότητα, ἡ ὁποία μέσα ἀπὸ τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας νοεῖται ὡς ἐγγύτητα στὸν Θεό.

Παρόλο ποὺ ἡ ἁμαρτία, τὸ κάλλος τῆς εἰκόνος ἠχρείωσεν (Λόγος Ἀσκητικὸς Β΄, 2 Β.Ε. Πατέρων, 53, 378), ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ κατὰ χάριν νὰ ἀποτελέσει ξανὰ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ: *«**καὶ πάλιν κατὰ τὴν Θεοῦ εἰκόνα ἑαυτοὺς καλλωπίσωμεν**»*. Μὲ ἄριστο παιδαγωγικὸ τρόπο, προσπαθεῖ ὁ Καππαδόκης Ἅγιος νὰ προτρέψει τὸν ἐκπεσόντα ἄνθρωπο νὰ διατηρήσει, μὲ τὴ συνδρομὴ τῆς χάριτος τὴν μετοχὴ στὸ ἀρχετυπικὸ καὶ γι' αὐτὸ *«πολυπόθητον κάλλος»*. Προσβλέποντας δηλαδὴ στὸν Θεὸ Λυτρωτή, γνωρίζει τὴν αὐθεντικὴ πραγμάτωση τῆς φύσης του, στὴν ὁποία ἀντίκειται τὸ κακὸ τῆς ἁμαρτίας ἀμαυρώνοντας τὸ κάλλος τοῦ κατ' εἰκόνα.

Κοντολογίς, στὸ ἀποτέλεσμα τῆς θείας κοσμοποιΐας ἀποκαλύπτεται ἡ βούληση τοῦ θείου σχεδίου, ὁ προνενοημένος λόγος τῆς θείας δημιουργίας, ποὺ ἀνάγει τὰ πάντα καὶ πάλι στὸ Θεό, ἐπιβεβαιώνοντας τὴ ρήση ὅτι *«**ἡ ἀλήθεια ὑπάρχει μόνο κοντὰ στὸ Θεό**, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ παρὼν κόσμος δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἔσχατη πραγματικότητα»*. Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει, ἂν θέλει νὰ λυτρωθεῖ, νὰ ἀναχθεῖ ἀπὸ τὸ κοσμικὸ στὸ θεῖο κάλλος, ἐνεργοποιώντας τὸν κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωση Θεοῦ σκοπὸ τῆς δημιουργίας του.

Εἶναι εὐνόητο ὅτι στὸν Μ. Βασίλειο, ἡ ὡραιότητα δὲν χαρακτηρίζεται καὶ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ μορφολογικὰ χαρακτηριστικά, ἁρμονία, συμμετρία κ.λπ., τὰ ὁποῖα θεωρεῖ ὡραῖα ἁπλῶς, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἰδικά, τὸ ἀληθινὸ κάλλος παραπέμπει στὴν συνειδητὴ καὶ πνευματικὴ ἀνέλιξη, ποὺ ἀποσκοπεῖ στὸ Θεό, στὴν πρωτογενῆ ἑνότητα τῆς **ἀλήθειας**, τοῦ **ἀγαθοῦ** καὶ τῆς **ὡραιότητος** ἀφοῦ *«τὰ ἴχνη τοῦ κάλλους τῆς ψυχῆς ἐν τῇ καταστάσει τοῦ ἁγίου διαφαίνεται»* (Β.Ε.Π., τόμ. 52, 60).

Κατὰ τὴ διδασκαλία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία πιστὰ ἀκολουθεῖ ὁ ἅγιος πατήρ, τοῦτο δὲν μπορεῖ νὰ νοηθεῖ μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὀρθῆς δράσεως τοῦ ἀτόμου μέσα σ' αὐτήν, γιατί τὸ κάλλος γιὰ τὸν Οὐρανοφάντωρα τελικὰ νοεῖται περισσότερο ὡς κατόρθωμα ἁγίου βίου καὶ ἄθλημα ἠθικό, ποὺ ταυτίζεται μὲ τὴν ὡραιοπραξία κατὰ τὴ ρήση τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου *«**ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες τῶν Εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθά**»*. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ συνάθροιση, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειο, ἀναγνωρίζεται ὡς μέγιστη σὲ κάλλος, ἐξαιτίας τῆς προσευχῆς, ποὺ ἀναπέμπει αὐτὴ πρὸς τὸ Θεό. Δίκαια ὁ ἅγιος Βασίλειος ἀναγνωρίστηκε Μέγας καὶ Οἰκουμενικὸς διδάσκαλος, ποὺ ἡ ἀκτινοβολία τῆς προσωπικότητάς του ξεπέρασε τὰ στενὰ ὅρια τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἁπλώθηκε σὲ ὁλόκληρη τὴ Δύση. Σοφὰ ὁ Μέγας Φώτιος ἀπεφάνθη ὅτι, ὅσοι ἀγαποῦν τὴ ρητορία δὲν χρειάζεται νὰ ἀνατρέξουν στὸν Δημοσθένη ἢ τὸν Πλάτωνα, ἀλλὰ στὸ Μέγα Βασίλειο, ὁ δὲ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος τὸν ἀποκαλεῖ: *«**Στῦλον καὶ ἑδραίωμα τῆς Ἐκκλησίας, θέλημα Κυρίου καὶ φωστῆρα ἐν κόσμῳ**»*[5].

Ὑποσημειώσεις

1. **Σ. Παπαδόπουλος,** *Μέγας Βασίλειος, Βίος καὶ Θεολογία,* Ἀθήνα 1981.**Β. Τατάκης,** *Τὸ αἰσθητικὸ στοιχεῖο στὴ σκέψη τῶν Καππαδοκῶν Πατέρων,* (χρόν. Αἰσθητικῆς) Τεύχ. 33 (1994), σ. 181 – 189 καὶ **Β. Τατάκης,** *Μελετήματα Χριστιανικῆς Φιλοσοφίας,* Ἀθήνα 1967. **Δ. Ἀγγελῆ,** *Αἰσθητικὴ Βυζαντινὴ* (ἔκδ. τῶν Φίλων), Ἀθήνα 2004, σελ. 29 καὶ ἑξῆς.
2. **Δ. Ἀγγελῆ,** ὅ.π., σελ. 58 καὶ **Φλορόφκσυ Γ.,** *Χριστιανισμὸς καὶ Πολιτισμός,* ἔκδ. Πουρνάρα, Θεσ. 1982.
3. **Φλορόφσκυ,** *Δημιουργία καὶ Ἀπολύτρωση,* ἔδκ. Πουρνάρας, σ. 80.
4. Ρωμ. 10,15.
5. **Μητρ. Ναυπάκτου Ἱεροθέου,** *Ὁμιλία γιὰ τὸν Μ. Βασίλειο στὸ Συνέδριο τοῦ Βουκουρεστίου,* περ. «Ἐκκλ. Παρέμβαση», Νοέμβριος 2009.

ΕΙΜΕΘΑ ΕΙΣ ΑΝΑΜΟΝΗΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

παντική στιγμή, ὅτι, *«ἡ γάρ ἀποκαραδοκία τῆς κτίσεως τήν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται... ὅτι καί αὐτή ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπό τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς, εἰς τήν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ»* (Ρωμ. Η΄ 19, 21). Τούτη ἡ συμπαντική ἀνακαίνιση καί ἡ σφοδρότατη ἀναμονή τοῦ Κυρίου, ἀποτελεῖ γιά τά παιδιά τοῦ Θεοῦ τό πιό χαρούμενο πανηγύρι τῆς ζωῆς τους.

Σέ τούτη τή ζωή, τό πανηγύρι τῆς χαρᾶς, ὄχι μονάχα εἶναι προσωρινό, ἀλλά καί ζυμώνεται μέ τούς μυστικούς θρήνους πού προκαλεῖ ἡ ἁμαρτία. Μονάχα ἡ ἁμαρτία ξεθωριάζει μέσα μας τό Θεό καί τόν οὐρανό. Κι αὐτός ὁ Καβάφης τ' ὡμολογοῦσε:

«Τί συμφορά, ἐνῶ εἶσαι καμωμένος γιά τά ὡραῖα καί μεγάλα ἔργα.... νά σ' ἐμποδίζουν εὐτελεῖς συνήθειες καί μικροπρέπειες κι ἀδιαφορίες»!

Μόνο σάν ἡ ψυχή λευκαίνεται καί καθαρίζει, ξυπνάει, σάν ἀπό λήθαργο, ὁ ἄνθρωπος, καί ξαναζωντανεύει μέσα του ἡ γλυκειά προσμονή τοῦ Νυμφίου. *«Ἰδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, καί μακάριος ὁ δοῦλος ὅν εὑρήσει γρηγοροῦντα»*.

Ποιός δέν ἔχει διαβάσει τήν Ἀποκάλυψη καί μάλιστα τούς τελευταίους στίχους τοῦ τελευταίου κεφαλαίου; Πόσο ὡραῖα ἐκφράζει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης τόν γλυκό τοῦτο πόθο τῆς προσμονῆς τοῦ Νυμφίου! *«Τό Πνεῦμα καί ἡ νύμφη λέγουσιν ἔρχου. Καί ὁ ἀκούων εἰπάτω ἔρχου»* (ΚΒ΄ 17). Τό Ἅγιο Πνεῦμα καί ἡ νύμφη Ἐκκλησία, πού φωτίζεται ἀπό Αὐτό, λένε: Ἔλα Νυμφίε Χριστέ. Καί καθένας πού ἀκούει τῆς προφητείας τούς λόγους, ἄς πεῖ κι αὐτός: Ἔλα Νυμφίε Χριστέ!

Ὁ ἀρχιμανδρίτης π. Ἀστέριος Χατζηνικολάου γράφει στό ἐξαίρετο βιβλίο του *«Μέλλουσα κρίση καί αἰωνιότητα»*, τίς ἀκόλουθες σκέψεις: *«Ὁ Κύριος ἔρχεται! Τό κηρύττουν οἱ προφῆτες, πού μέ τούς θεοφώτιστους ὀφθαλμούς τους εἶδαν πρίν ἀπό χιλιετίες τήν ἡμέρα τοῦ Κυρίου τή μεγάλη καί ἐπιφανή.*

***Ὁ Κύριος ἔρχεται! Μᾶς διαβεβαιώνουν οἱ Ἄγγελοι, οἱ ὁποῖοι κατά τήν Ἀνάληψή Του διεκήρυξαν μέ τήν ἀγγελική φωνή τους, ὅτι «οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθείς ἀφ' ὑμῶν εἰς τόν οὐρανόν, οὕτος ἐλεύσεται....»*.**

Ὁ Κύριος ἔρχεται! Εἶναι τό φλογερό κήρυγμα τῶν θεοπνεύστων Ἀποστόλων....Τά βήματα τοῦ ἐρχομένου Κυρίου ἀκούγονται εὐκρινῶς μέσα στούς αἰῶνες...Ὅσο ὅμως βέβαιη εἶναι ἡ ἔλευσή Του, τόσο ἀβέβαιος παραμένει ὁ χρόνος πού θά πραγματοποιηθεῖ».

Τούτη ἡ φλογερή ἀναμονή καί προσμονή τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, ἦταν ἕνα ἀπ' τά πιό δυναμικά καί χαρούμενα χαρακτηριστικά γνωρίσματα τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Κι ἄν παρουσίασε τέτοια ὑπέροχη καί θαυμαστή ἁγιότητα, ὀφείλεται στήν προσμονή τοῦ οὐράνιου Νυμφίου. Γιατί, ὅποιος μ' ἀγάπη περισσή προσμένει τήν ἔλευση τοῦ Κυρίου, πολεμάει τήν ἁμαρτία κι ἀγωνίζεται νά ζεῖ μέ ἁγιότητα καί ἁγνότητα βίου.

Οἱ ἐραστές τοῦ Ἰησοῦ ζητᾶνε —ὅπως ἄλλοτε ὁ Ζακχαῖος— νά ἰδοῦνε καί ν' ἀπολαύσουν τήν πανάγια καί φωτόμορφη παρουσία Του. Ἡ ζωή τους εἶναι μιά ἀσταμάτητη πορεία θεανθρώπινης συνάντησης. Στήν καρδιά τους φωλιάζει ὁ ἔρωτας τῆς βασιλείας Του. Ἐκεῖ θά Τόν ἀτενίζουν *«πρόσωπον πρός πρόσωπον»*, χωρίς αἰνίγματα καί σκιές. Ἡ ἄρρητη καί αἰώνια εὐτυχία τους θά 'ναι τό ἀσίγητο δοξαστικό *«Ἀλληλούϊα»* μιᾶς ἄληκτης καί ἀτέρμονης ζωῆς.

Βαθιά ἔνιωθε τούτη τήν ἐρωτική προσμονή τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ ὁ ὑπέροχος χριστιανός ποιητής Βερίτης, ὅταν ἔγραφε:

«Γλυκέ Νυμφίε, πού ξαγρυπνᾶς μέσ' στῆς νυχτιᾶς τά βάθη,
στίς πόρτες τοῦ Νυμφώνα Σου κι ὁ δοῦλος Σου ὅταν θά 'ρθει,
κάμε, Χριστέ, νά μήν τίς βρεῖ σφιχτομανταλωμένες».

Μέ τούτη τή χαρούμενη νοσταλγία προσμένουμε τόν ἐρχομό τοῦ οὐράνιου τῆς ψυχῆς μας, Νυμφίου.

—*«Ναί ἔρχομαι ταχύ»*, μᾶς εἶπε. Τί ἄλλο νά ἱκετέψουμε;

—*«Ἀμήν, ναί ἔρχου Κύριε Ἰησοῦ»* (Ἀποκ. ΚΒ΄ 20).

Εἴμαστε σέ ἀναμονή. Πότε θά γίνει, μόνο ὁ Θεός τό γνωρίζει. Ἀλλ' ἄραγε, εἴμαστε ἕτοιμοι γιά τούτη τή θεανθρώπινη, τή μοναδική καί τρισάγια συνάντηση; Θερμή ἄς ἀναπέμπεται ἡ ἱκεσία μας: *«Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων Σου, πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος»*;

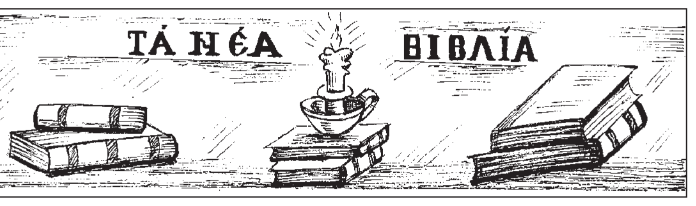

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΙΩ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ: «Τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννου», Τόμος Β΄ (Κεφ. η΄ – ιδ΄), Ἔκδοσις «Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος «Ο ΣΤΑΥΡΟΣ», Ἀθῆναι 2009, σελίδες 402.

Ὁ συγγραφέας Θεολόγος – Φιλόλογος, Νικόλαος Ἰω. Σωτηρόπουλος, ὑπῆρξε ἀπ' τούς πρώτους συνεργάτες τοῦ Σεβασμιωτάτου πρ. Μητροπολίτου Φλωρίνης Αὐγουστίνου Καντιώτη, καί διάσημος ὁμιλητής, ἱεροκήρυκας, ἀντιαιρετικός θεολόγος, συγγραφέας, καί ἑρμηνευτής τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Ἐκτός τῶν ἄλλων θεολογικῶν συγγραμμάτων του, ἔχει ἑρμηνεύσει τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, τίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, καί ἔχει γράψει τρίτομο ἔργο ἑρμηνείας δύσκολων χωρίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Μεγάλης ἀξίας ἔργο του ὑπῆρξε καί ἡ μετάφραση τῆς Καινῆς Διαθήκης μέ πολλές πρωτότυπες ἑρμηνεῖες, καί ἡ ὁποία ἀριθμεῖ 1152 σελίδες. Τελευταῖο ἀξιόλογο καί μνημειῶδες ἔργο του, εἶναι ἡ ἑρμηνεία τοῦ Κατά Ἰωάννην Εὐαγγελίου. Μετά τόν Α΄ τόμο, πού περιέχει τήν ἑρμηνεία τῶν κεφαλαίων Α΄ – Ζ΄, ἀκολουθεῖ ὁ νέος καί Β΄ τόμος, πού περιέχει τά κεφάλαια Η΄ – ΙΔ΄. Ἀπομένει ὁ τρίτος καί τελευταῖος τόμος, μέ τά ὑπόλοιπα καί τελευταῖα κεφάλαια ΙΕ – ΚΑ΄.

Εὐχόμαστε θερμά στόν ἀδελφό Νικόλαο Σωτηρόπουλο, μέ ὑγεία σώματος καί ψυχῆς, νά ὁλοκληρώσει τό ἐξαίρετο αὐτό ἔργο, γιά τό καλό τῶν Χριστιανῶν καί τή δόξα τοῦ Κυρίου μας.

Στόν ἀναγνώστη καί μελετητή τοῦ Εὐαγγελίου, σημειώνει κάποιες παρατηρήσεις: «Ὅπως κατά τήν ἑρμηνεία τῶν ἑπτά πρώτων κεφαλαίων, ἔτσι καί κατά τήν ἑρμηνεία τῶν ἑπτά ἐν συνεχείᾳ κεφαλαίων τοῦ Εὐαγγελίου, προσπαθήσαμε νά ἑρμηνεύσωμε τά ἱερά νοήματα τοῦ Εὐαγγελίου μέ πολλή προσοχή, καί μέ τή βοήθεια τῆς ὅλης Γραφῆς καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας κατά τίς ἑρμηνευτικές ἀρχές «ἡ Γραφή διά τῆς Γραφῆς» καί «ἡ Γραφή διά τῶν Πατέρων». Ἀλλ' ἐκτός τῶν ἑρμηνειῶν διά τῆς Γραφῆς καί τῶν Πατέρων, ἀποδώσαμε σημασία καί σέ ἑρμηνεῖες ἄλλων ἑρμηνευτῶν. Ὅπως ἐπίσης κατά τή συγγραφή τοῦ Α΄ τόμου, ἔτσι καί κατά τή συγγραφή τοῦ Β΄ τόμου ἀντιμετωπίσαμε σοβαρές δυσκολίες καί προσπαθήσαμε νά δώσωμε ἱκανοποιητικές ἑρμηνεῖες. Ἀρκετά δέ χωρία ἑρμηνεύουμε πρωτοτύπως... Ἰδιαιτέρως ἐπιδιώκουμε τήν ἀνάδειξι τῆς ὑψίστης ἀληθείας τῆς Πίστεώς μας, τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ... γιά μεγαλύτερη αἴσθησι καί ἀπόλαυσι τοῦ μεγαλείου τῆς θεότητος τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Πίστεώς μας».

Ὁ ἐκλεκτός θεολόγος, ἱεροκήρυκας καί ἑρμηνευτής τῶν Γραφῶν, παρακαλεῖ τούς ἀναγνῶστες καί γράφει: «Νά μᾶς ἐνθυμοῦνται στίς προσευχές τους, γιά νά μᾶς ἐλεῇ καί νά μᾶς βοηθῇ πάντοτε, καί κυρίως νά μᾶς ἀξιώσῃ σωτηρίας ὁ Χριστός, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί Θεός, ὁ ἐνανθρωπήσας καί σταυρωθείς καί ἀναστάς γιά τό ἀνθρώπινο γένος Κύριός μας, στόν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δύναμις, ἡ δόξα καί ἡ λατρεία».

Μιχ. Μιχαηλίδης

ΗΛΙΑ ΛΙΑΜΗ: «Τά μυστικά τοῦ καιροῦ», — «Πίσω ἀπό τίς σελίδες ἑνός κρυμμένου ἡμερολογίου», Ἐκδόσεις «Διδαχή», Ἀθήνα 2009, σελίδες 172 σχῆμα 28Χ21.

Δέ συνηθίζω νά σημειώνω τό σχῆμα τῶν βιβλίων πού παρουσιάζω, ἀλλά τό κάνω, εἰδικά γιά τό βιβλίο τοῦ Ἠλία Λιαμῆ. Ὅταν τό πάρεις στά χέρια σου, τοῦτο τό βιβλίο, αἰσθήματα παράξενα σοῦ δημιουργοῦνται. Δέ μπορεῖς νά καταλάβεις περί τίνος πρόκειται! Πρόκειται γιά ἀφιερωματικό τόμο; Μήπως πρόκειται γιά ἄλμπουμ; Εἶναι ἕνα βιβλίο: Αἴνιγμα. Καί ἀτενίζοντας τήν πλούσια εἰκαστική δημιουργία —ἔργο τοῦ Νεκτάριου Μαμάη— μέ προσωπογραφίες, πού μοιάζουν μέ εἰκόνες βυζαντινές, μέ θάλασσες καί στεριές, μέ παιδιά, μέ ὀμπρέλλες, μέ μουσικά ὄργανα σάν τά μαντολίνα καί τά μπουζούκια... ὅλα αὐτά, μιά προσωποποίηση τῶν μηνῶν καί τῶν καιρῶν. Ὡστόσο, κι ἐνῶ τό μετροφυλλᾶς, τόσο καί διαλογίζεσαι τί θά διαβάσεις καί ποῦ θά καταλήξεις.

Πρίν μᾶς μιλήσει ὁ συγγραφέας γιά τό βιβλίο του, ἀνοίγει τήν καρδιά του καί μᾶς ἀποκαλύπτει, σέ τρίτο πρόσωπο, μερικά στοιχεῖα τῆς ταυτότητάς του: «Γεννήθηκε στήν Ἀθήνα, ἀλλά μένει στόν Πειραιᾶ. Προσευχές καλῶν ἀνθρώπων τόν ὁδήγησαν νά σπουδάσει Θεολογία, ἀλλιῶς κανείς δέν γνωρίζει τί δρόμο θά εἶχε πάρει....». Κι ἀνοίγοντας, τέλος, περισσότερο τήν ψυχή του, διαβάζουμε πώς «αἰσθάνεται βαθειά εὐγνωμοσύνη γιά τήν οἰκογένειά του, τή Νάντια, τήν Ἄννα καί τόν Νικόλα, πού μέ ἀγάπη καί ὑπομονή προσπαθοῦν ἀκόμη νά τόν πείσουν, πώς μπορεῖ νά γίνει καί καλύτερος».

Θέλετε ν' ἀκούσετε καί τόν ἴδιο νά μιλάει γιά «Τά Μυστικά τοῦ Καιροῦ»; Ἀκοῦστε μερικά: «Τό βιβλίο αὐτό ἀναζητάει τόν χρόνο σου, ὄχι ἐκεῖνον τόν φανερό, τόν καθημερινό, πού δέ θά μάθουμε ποτέ ἄν τόν ξοδεύουμε ἄσκοπα ἤ μᾶς ξοδεύει συστηματικά, ἄν τόν τρῶμε ἤ μᾶς τρώει. Ἀναζητάει τόν ἄλλον, τόν μυστικό, τόν παραπονεμένο, πού ἀρνιέται νά ἀκολουθήσει τήν τρελλή πορεία τῶν προγραμμάτων μας καί πού περιμένει ὑπομονετικά νά τόν ἀφήσουμε νά μᾶς κεράσει τίς λιχουδιές τῆς ἡσυχίας καί τῆς περισυλλογῆς. Τό ξέρεις καλά: Σέ μιά στιγμή ἔχουν χαθεῖ πολλά καί ἔχουν κερδηθεῖ περισσότερα. Εἶναι ἐκεῖνες οἱ στιγμές πού διαστέλλονται, ὥσπου νά γίνουν μία αἰωνιότητα. Τέτοιες στιγμές θά βρεῖς κι ἐδῶ. Στιγμές, πού θέλησαν νά διασταλοῦν. Μά μή βιαστεῖς πώς δέν σέ ἀφοροῦν νά πεῖς. Ἡ αἰωνιότητα εἶναι μία κι εἶναι κοινή γιά ὅλους. Ὅσοι κατάφεραν νά βαφτίσουν σ' αὐτήν τίς στιγμές τους, γίνονται πόρτα καί διέξοδος πού τούς χωράει ὅλους...». Καί στό τέλος, μέ μιά πρόταση παραβολική, τά λέει ὅλα: «Δώδεκα φίλοι, δώδεκα λόγια, δώδεκα καημοί, πού γεννήθηκαν σέ μία στιγμή καί θέλησαν ν' ἀγγίξουν τήν αἰωνιότητα».

Σ' εὐχαριστοῦμε κ. Λιαμῆ. Μαζί μέ τήν ἀξία τοῦ χρόνου, μᾶς ἔμαθες πολλά. Ναί. Καί πολλά ἄλλα.

Μιχ. Μιχαηλίδης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἔτος ΚΗ΄, Ἀριθμ. 1/1 Ἰανουαρίου 2010

ΒΙΒΛΙΑ – ΑΝΑΤΥΠΑ

Ἀρχιμ. ΠΑΥΛΟΥ Κ. ΝΤΑΝΑ, Ἱεροκήρυκος, «Μηνύματα παρηγοριᾶς στοὺς πενθοῦντες». Ἀγρίνιο 2009. Ἐκδόσεις «Μορφή». Σχ. 20,50Χ14, σσ. 440.

Πρωτοπρ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, «Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Πατέρας τῆς Θ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου». Ἱερὰ Μονὴ Βεγάλου Μετεώρου 2009. Σχ. 24Χ17, σσ. 32.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Β. ΖΟΥΚΟΣ, Ἐπίτιμος Γυμνασιάρχης, «Ἐπιστροφὴ εἰς τὰς ρίζας τῆς φυλῆς μας: Σουρούστι (Κερασέες) Δωρίδος». Ἀθῆναι 2008. Σχ. 30Χ21, σσ. 232.

ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΣΑΡΚΑΚΗ, «Ἰωάννης Γ. Βατάτζης, ὁ Ἅγιος Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου». Ἐκδόσεις «Ὀρθόδοξος Κυψέλη». Σχ. 20Χ14, σσ. 216.

Δρα ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Μ. ΜΠΟΥΣΙΑ, Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας, «Ἡ Πάνσοφος Μεγαλομάρτυς Ἁγία Αἰκατερίνη». Ἔκδοσις Ἰ. Μ. Θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ. Ἀθῆναι 2008. Σχ. 24Χ17, σσ. 88.

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου, Νέα Χριστιανικὴ Κρήτη, «Τὰ ἄρθρα καὶ ἡ Διδακτορικὴ διατριβὴ τοῦ Ν. Β. Δρανδάκη». Ρέθυμνο 2009 – 2010. Σχ. 24Χ17, σσ. 830.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ – ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΔΙΑΚΟΝΙΑ, Τριμηνιαία ἔκδοσις οἰκοδομῆς καὶ ἐνημερώσεως τῆς Ἰ. Μητροπόλεως Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου. Ἀπρίλ. – Ἰούν., Ἰούλ. – Σεπτ. 2009. Ξάνθη.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ, Τριμηνιαῖον ἐνημερωτικὸν περιοδικὸν Διορθοδόξου Συνδέσμου Πρωτοβουλίας Γονέων. Ἀπρίλ., Μάϊος, Ἰούν., Ἰούλ. – Σεπτ. 2009. Ἁγ. Παρασκευὴ Ἀττικῆς.

ΔΙΛΕΠΤΟΝ, Νεανικὴ Συντροφιὰ Διονύσου. Μάϊος, Ἰούν., Ἰούλ., Αὔγ., Σεπτ., Ὀκτ., Νοέμβ., Δεκ. 2009. Ἀθῆναι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, Μηνιαία Τοπικὴ Ἐφημερίδα. Ἰούν., Ἰούλ., Αὔγ., Σεπτ., Ὀκτ., Νοέμβ. 2009. Διόνυσος.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΜΑΣ, Χριστιανικὸν ὀρθόδοξον μηνιαῖον Φοιτητικὸν περιοδικὸν τοῦ Συλλόγου Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Δράσεως «Ὁ Μέγας Βασίλειος». Αὔγ. – Σεπτ., Ὀκτ., Νοέμβ., Δεκ. 2009. Ἀθῆναι.

ΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΗΣ Π.Ο.Ε.

Τὴν προσεχῆ Δευτέραν **4 Ἰανουαρίου** δὲν θὰ γίνῃ ὁμιλία λόγῳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Ἁγ. Δωδεκαημέρου.

Αἱ ὁμιλίαι θὰ συνεχισθοῦν τὴν ἐπομένην Δευτέραν **11 Ἰανουαρίου** καὶ ὥραν 7–8 μ.μ. μὲ ὁμιλητὴν τὸν **κ. Ἰ. Ἀγγελόπουλον** Δρ. Θεολογίας μὲ θέμα: **«Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν»**.

Παρακαλοῦνται τὰ μέλη τῆς Π.Ο.Ε. καὶ οἱ φίλοι τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», ὅπως παρακολουθήσουν αὐτήν.

ὈΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἑβδομαδιαία Ἐκκλησιαστική Ἐφημερίς. Ἰδιοκτησία· «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις» (Π.Ο.Ε.), Κάνιγγος 10, 106 77 Ἀθῆναι, Τηλ. 210 38 16 206, ΦΑΞ 210 38 28 518. Ἐκδότης· Κωνσταντῖνος Σωτ. Σωτηρόπουλος, Φασίδερη 9, Ἑκάλη. Διευθυντὴς Συντάξεως· Γεώργιος Ζερβός, Θησέως 25, Νέα Ἐρυθραία (14671). Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου· Κωνσταντῖνος Μιχ. Σαμωνᾶς, Ἀμαδριάδος 15, Δροσιά. Τύποις «Ὀρθοδόξου Τύπου» (Θησέως 25, 14671 Νέα Ἐρυθραία, Τηλ. 210 81 34 951, ΦΑΞ 210 81 36 981).

Ἰστοσελίς «Ο.Τ.»: www.orthodoxostypos.gr

Ἠλεκτρον. ταχυδρομεῖον: orthotyp@otenet.gr

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τὰς προσωπικὰς ἀπόψεις τῶν ἀρθρογράφων, οἱ ὁποῖοι καὶ φέρουν τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων.

Ἐὰν δὲν εὑρίσκετε τὴν ἐφημερίδα μας εἰς τὸ περίπτερόν σας, παρακαλοῦμεν νὰ τηλεφωνῆτε εἰς τὸν ἀριθμὸν 210-38.16.206, διὰ νὰ καλυφθῇ ἡ ἔλλειψις.